

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 131/2023-8

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], proti rozsudku Okresného súdu Partizánske č. k. 5C/20/2017 z 15. júna 2021 a rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 6Co/86/2021 z 27. septembra 2022 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

Odôvodnenie:

I.

1. Sťažovateľ bez právneho zastúpenia sa neúplnou ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 8. marca 2023 domáha vyslovenia porušenia svojich bližšie nešpecifikovaných práv.
2. Z obsahu neúplnej ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa spolu s ďalšími osobami prostredníctvom žaloby podanej na okresnom súde domáhal proti žalovaným určenia vlastníckeho práva vydržaním k pozemku, parcely registra CKN [REDACTED] (záhrada) s výmerou 596 m² v katastrálnom území [REDACTED], okres [REDACTED], evidovaného na liste vlastníctva [REDACTED] (ďalej len „sporná nehnuteľnosť“).
3. Okresný súd v spojení s krajským súdom namietanými rozsudkami žalobu sťažovateľa a ďalších žalobcov zamietol a priznal žalovaným náhradu trov konania v celom rozsahu s odôvodnením, že sťažovateľ (žalobcovia) nenadobudli k spornej nehnuteľnosti vlastnícke právo z titulu vydržania. Sporná nehnuteľnosť bola vo vlastníctve štátu, pričom jej vydržanie vtedy platné právne predpisy neumožňovali. Okresný národný výbor (ďalej len „ONV“) oznámil právnenému predchodcovi sťažovateľa súhlas s pridelením stavebného pozemku parc. č. [REDACTED]. Z dedičského rozhodnutia z 15. júla 1976 sa sťažovateľ spolu s ďalšími žalobcami dozvedel, že pozemok pod domom nie je majetkovo vysporiadaný, pričom ich právnenému predchodcovi bol pridelený do užívania len pozemok parc. č. [REDACTED]. Sťažovateľ (žalobcovia) neuzavrel/li s príslušným ONV dohodu o zriadení práva osobného užívania k pozemku, ktorá by osobné užívanie transformovala na ich vlastnícke právo. Žalobcovia neboli po roku 1976 oprávnenými držiteľmi spornej nehnuteľnosti, keďže vedeli

že nie je vysporiadaný, a tak nepostupovali s obvyklou mierou opatrnosti a neuzavreli dohodu o osobnom užívaní.

II.

4. Sťažovateľ tvrdí, že napriek celému radu dôkazov, ktoré v konaní predložil, sa okresný súd a krajský súd s jeho právnou vecou náležite nevysporiadali. Uviedol, že sa už obrátil na verejného ochrancu práv, Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky, Najvyšší kontrolný úrad, Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Národnú kriminálnu agentúru, kde sa sťažoval na „*pozemkovú mafiu*“, ktorá koná mimo zákonného rámca. Nestotožňuje sa s právnym názorom všeobecných súdov. Tvrdí, že sporná nehnuteľnosť bola vo vlastníctve jeho otca, ktorú po jeho smrti spolu s ostatnými žalobcami (dedičmi) nadobudol. Podľa jeho názoru došlo zo strany žalovaných k protiprávnemu konaniu tým, že kúpili spornú nehnuteľnosť, ktorá nebola na predaj. Sťažovateľ o kúpe spornej nehnuteľnosti žalovanými nemal žiadnu vedomosť.

III.

III.1. K namietanému rozsudku okresného súdu:

5. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ proti namietanému rozsudku okresného súdu podal odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd namietaným rozsudkom. Ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity, ktorý vo vzťahu k preskúmanému rozsudku okresného súdu opodstatňuje uprednostnenie právomoci krajského súdu [čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoÚS“)]. Uvedená skutočnosť vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum namietaného porušenia bližšie nešpecifikovaných práv sťažovateľa rozsudkom okresného súdu, preto ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 ZoÚS ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému rozsudku krajského súdu:

6. Podľa § 124 ZoÚS ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

7. Ústavný súd v súčinnosti s okresným súdom zistil, že sťažovateľ proti namietanému rozsudku krajského súdu nepodal dovolanie, čo by opodstatňovalo vyrovnanie sa s ustanovením § 124 ZoÚS poslednej vety. Ústavný súd z príloh ústavnej sťažnosti a vlastným šetrením zistil, že namietaný

rozsudok krajského súdu bol sťažovateľovi (resp. jeho právnomu zástupcovi) doručený 8. novembra 2022 (dátum uvedený na rozsudku krajského súdu, pozn.). Namietaný rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 11. novembra 2022. Z uvedeného je zrejmé, že ústavná sťažnosť smerujúca proti namietanému rozsudku krajského súdu je oneskorená, keď dvojmesačná lehota v zmysle § 124 ZoÚS uplynula 9. januára 2023 (8. január 2023 pripadol na nedeľu, pozn.), pričom sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť až 8. marca 2023. Ústavný súd preto v tejto časti odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 56 ods. 2 písm. f) ZoÚS pre jej oneskorenosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. marca 2023

Robert Šorl
predseda senátu